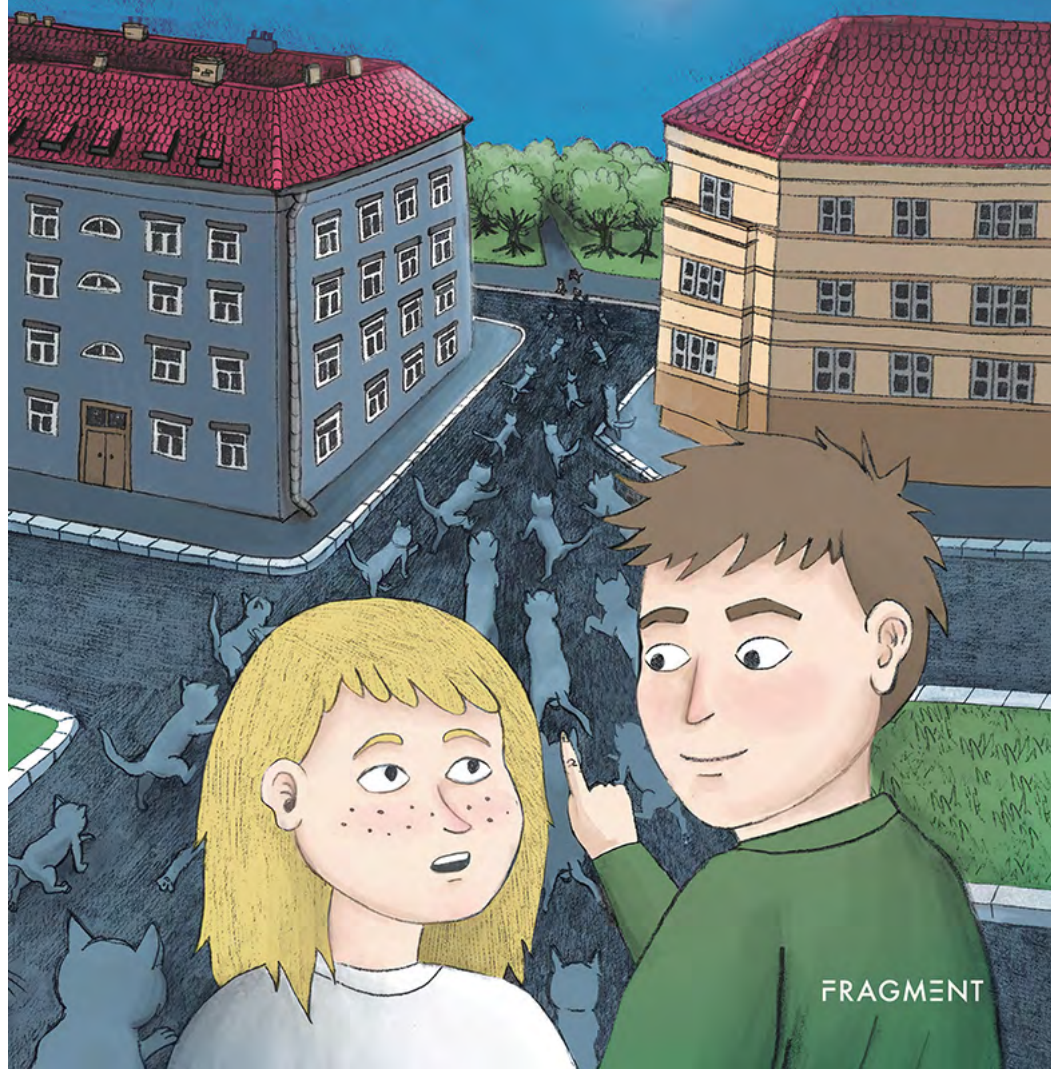

Tajemství ztracených koček

Darina Dyntarová

*Ilustrovala
Hanna Kootun*

FRAGMENT

Tajemství ztracených koček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Darina Dyntarová
Tajemství ztracených koček – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Darina Dyntarová

Tajemství ztracených koček

Ilustrovala Hanna Koutun

FRAGMENT

Text © Darina Dyntarová, 2021
Illustrations © Hanna Kovtun, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5405-6
ISBN e-knihy 978-80-253-5414-8 (1. zveřejnění, 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5415-5 (1. zveřejnění, 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5416-2 (1. zveřejnění, 2021)

1.

Sára

Jmenuji se Sára, v zimě mi bylo deset let a chodím do třetí třídy základní školy tady u nás ve městě. Mám světlé dlouhé vlasy a několik pih. Neznám matematiku a špenátovou polévku. Mám ráda zvířata a chtěla bych mít psa, ale to mi naši nedovolí, prý na něj nemáme dost volného času. Takže u nás najdete jenom dva malé zelené papoušky a mladšího bratra. Je mu skoro šest a ještě chodí do školky. Ten se má, celý den si může jenom hrát. Já jsem většinu času ve škole, doma nebo venku na louce. Ve škole je to fajn, mám tam několik kamarádek a docela se spolu o přestávkách nasmějeme. Taky mám kamarádky mimo školu a s těmi se zase setkávám hlavně o víkendech nebo o prázdninách, jak to zrovna vyjde. Bratr se jmenuje Vojta. Je sice o čtyři roky mladší než já a někdy mě docela štve, ale jinak je s ním celkem legrace. Po prázdninách už taky půjde do školy. Jsem docela zvědavá, jak se mu v ní bude líbit, už si nebude moct jen tak běhat s kamarády po zahradě a hrát si na velké fotbalisty. Nebo stavět celé dny kuličkovou dráhu a plést se ostatním pod nohy.

Sára seděla na posteli a psala si do deníčku. Radši už půjdu spát, ráno vstávám do školy, a ještě k tomu musím odpoledne na badminton. Ach jo, povzdechla si a odložila propisku. Opatrně deníček zavřela, a ještě jej pro jistotu zamkla malilinkým klíčkem. Byl to takový sladce růžový chlupatý deníček s obrázkem jednorožce. Dostala ho od babičky, aby si do něj zapisovala svoje zážitky. Viděla ho jednou ve výloze papírnictví a od té doby o něm mluvila. Babička jí ho nedávno dovezla jako překvapení. Sáře deníček a Vojtovi nový fotbalový míč, stejný jako měli na mistrovství světa ve Francii. Byl radostí bez sebe. Jako by to někoho zajímalo.

Sára deníček zasunula pod polštář, zhasla lampičku nad postelí a zavřela oči. Hlavou jí běžely vzpomínky na uplynulý den jako takový zrychlený film. Zasekla se trochu při představě domácího úkolu, který si měla na zítřek připravit do školy a nějak na něj zapomněla. Ale bylo to jen něco krátkého, určitě to stihne ještě před hodinou. To ji uklidnilo a za chvíli už tvrdě spala.

2.

Nález

Ze školy chodila Sára pěšky společně s Vojtou. Cesta jim obvykle trvala tak dvacet minut a většinou šli po chodníku kolem velkého parku, aby nemuseli přes rušnou silnici poblíž. Vojta Sáře celou cestu něco drmolil o dnešním fotbalu s dětmi ze školky, ale ona ho moc neposlouchala, přemýšlela totiž o škole a všech domácích úkolech, které ji ten večer ještě čekají. Takže si vlastně dlouhou chvíli ani nevšimla, že je kolem ní najednou ticho. Vojta zmizel.

„Vojto!“ zavolala Sára polekaně. Zastavila se a překvapeně se rozhlížela kolem sebe. Vojtova aktovka ležela daleko za ní napůl na chodníku a napůl na trávě, kde mu právě vypadla z ruky. Ale bratr nikde. Park byl úplně prázdný, nikde

nikdo, všude ticho. Jen větve velkého tmavého keře, který rostl několik metrů od chodníku, se hýbaly, i když bylo úplné bezvětří.

„Vojto!“ zavolala Sára ještě jednou, zadívala se podezřívavě na keř a rozběhla se tam. Strčila hlavu do tmavé mezery mezi větvemi, kterou uviděla na druhé straně keře, a spatřila Vojtu, jak sedí na zemi s něčím chlupatým v náruči. Vypadalo to jako nějaká chlupatá kulička s dlouhým ocáskem. Najednou vykouklo ouško, pak druhé a hned pod nimi se objevila dvě smutná zelená očička. Bylo to malé koťátko, celé rezavé, jen pod krčkem mělo bílou skvrnku, a ustrašeně naříkalo.

„Slyšel jsem ho mňoukat, tak jsem se sem šel podívat. Krčilo se tady v tom starém listí. Vypadalo strašně smutně a opuštěně. A nemá ani obojek. Asi se někomu ztratilo nebo uteklo. Ale jestli teď není ničí a je ztracené, mohli bychom si ho nechat,“ mluvil překotně Vojta. Přitom hladil koťátko po měkkém kožíšku a obíral z něj kousky listí a větviček, které se mu tam přichytily.

Sára se protáhla keřem dovnitř a dřepěla si vedle bratra.

„To je teda roztomilé, a jak se bojí,“ hned se nad koťátkem rozněžnila a vzala si ho opatrně k sobě. Hladila ho po zádech a mezi oušky a prohlížela si ho. Mělo barvu přesně jako kocour Garfield z toho animovaného filmu. Koťátko se pořád krčilo, ale nijak se nebránilo. Dokonce to vypadalo, že mu ani moc nevadí, že ho někdo hladí.

„Nevím, co na to řeknou máma s tátou, ale když se nezeptáme, tak to nezjistíme. I když vlastně možná trochu vím. Táta řekne ne a máma k tomu přidá tisíc důvodů, jako třeba kdo se o něj bude starat a tak.“ Sotva to dořekla, něco ji napadlo a pokračovala: „Takže bychom jim měli ukázat, že my dva se o něj dokážeme sami postarat a že mít koťátko není vůbec žádná práce,“ přimhouřila zamýšleně oči a začala v hlavě

a pak i nahlas sprádat plány. „Uděláme mu pelíšek v pokojíčku a nachystáme jídlo. To by je mohlo přesvědčit.“

Vojta nadšeně přikývl a usmál se na koťátko. „Už se ničeho neboj, teď už budeš naše a budeš se u nás mít strašně dobře. Budu ti házet kuličky a můžeš je honit.“

Sára si sice nebyla jistá, že to je ta správná zábava pro malé koťátko, ale nahlas to neřekla.

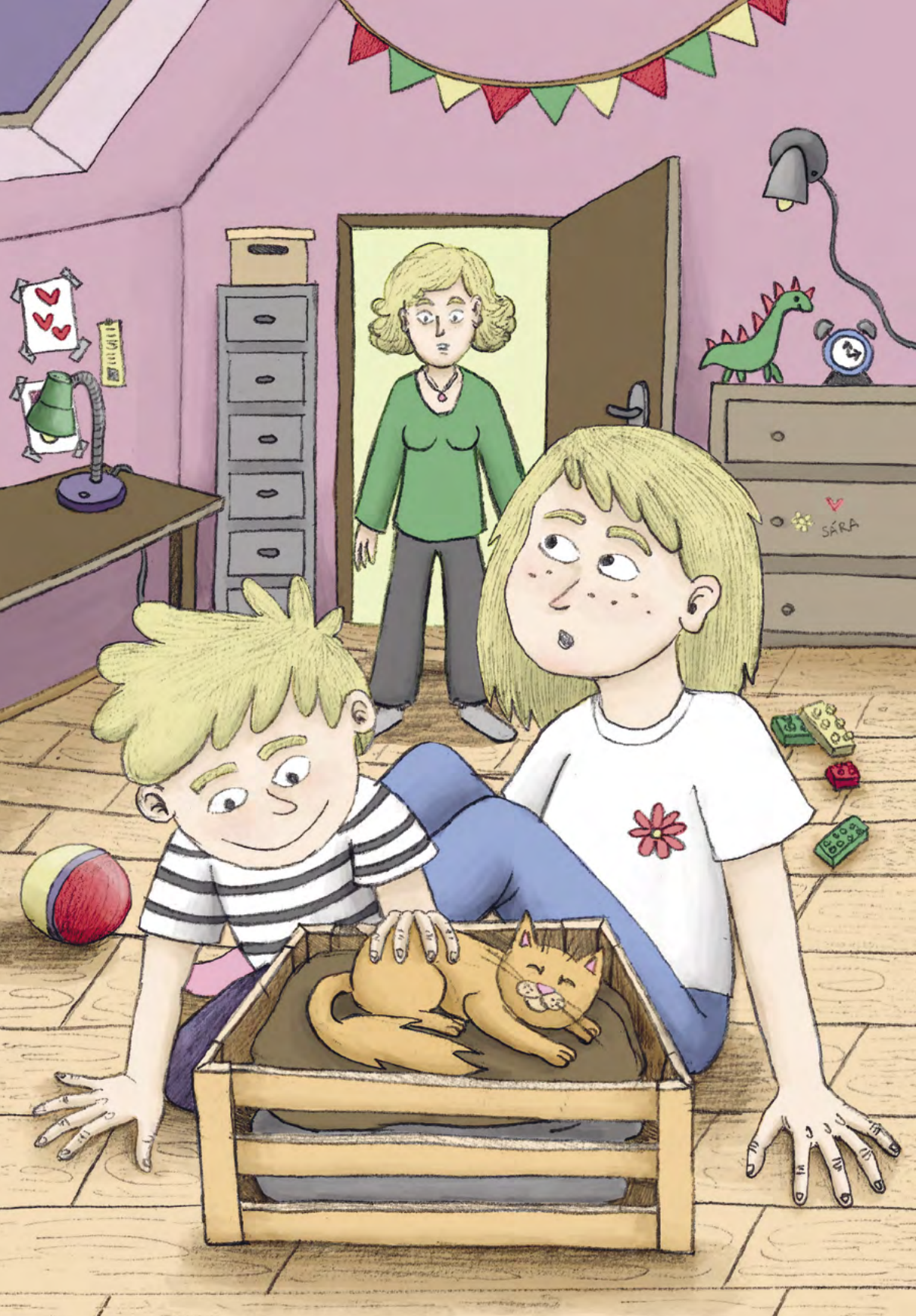
„Vojto, teď už prosím pojďme, ať jsme brzy doma a stihneme všechno nachystat,“ pobídla netrpělivě brášku a vycouvala z keře. Potom se s koťátkem v náručí a poskakujícím Vojtou po boku vydala k domovu.

Dům byl ještě prázdný, jen papoušci pokřikovali na pozdrav. To dětem vyhovovalo. Celou cestu domů totiž řešili, co všechno musí udělat, než to malé zvířátko představí rodičům, a na to byla nutná spousta času, a hlavně to, aby byli doma sami. Hned nachystali bedýnku jako pelíšek na spaní, vystlali ji polštářkem, který měla Sára na posteli, a nachystali k ní misku s mlékem. Koťátko se k misce rychle vrhlo, smočilo v ní jazyček a během chvilky ji celou vypilo. Pak se unaveně uvelebilo na koberec, odkud ho Vojta opatrně přesunul do nachystaného pelíšku. Děti se k němu posadily na zem, pozorovaly ho a napjatě čekaly, až rodiče přijdou domů.

„Mohla by se jmenovat Micinka,“ řekl Vojta po chvilce.

„Micinka?“ zamračila se nespokojeně Sára „To je takové moc obyčejné jméno, to má každá druhá kočka, nezdá se ti?“

Dívala se na tu oddechující hromádku chloupků a přemýšlela nahlas: „Co takhle třeba Zrzka nebo Zrzečka? Nebo Líza? Ale ne, už to mám, co kdybychom jí říkali Rézinka?“

„To se mi líbí,“ souhlasil nadšeně Vojta a pohládl Rézinku opatrně po hlavičce. Ani se nehnula, jak hluboce spala, jen tělíčko se jí hýbalo nahoru a dolů. Pak dětem za zády vrzly dveře a do pokoje vstoupila máma. Chvilku zůstala jen tak překvapeně stát a dívala se na nový pelíšek a to, co bylo v něm. V tom okamžiku Rézinka otevřela oči, zívla si a protáhla se od hlavičky až po koneček ocásku. Obě děti začaly jedno přes druhé vysvětlovat, co se stalo a jak našly ubohé, malinké, hladové, unavené, a hlavně úplně osamocené a opuštěné koťátko. Na to žádná maminka nedokáže říct ne a koťátko tak mohlo zůstat.

